

[Undervisningsministeren.]

Det nuværende rigshospital blev taget i brug i 1910 og er altså knap 50 år gammelt. Når det alligevel i dag for størstedelen af hospitalets vedkommende må betegnes som ganske forældet, skyldes dette naturligvis hovedsagelig det meget betydelige fremskridt, der i dette århundrede er sket inden for lægevidenskaben. Der er i bemærkningerne til det nu fremsatte lovforslag nærmere redegjort for de væsentligste af det nuværende rigshospitals mangler.

Man har længe været klar over, at udviklingen efterhånden var løbet fra rigshospitalet, der som universitetshospital må være blandt de førende herhjemme. Alle-rede i 1947 nedsatte undervisningsministeriet en kommission, der skulle afgive betænkning om rigshospitalets bygningsmæssige forhold. Da denne betænkning herefter var afgivet i 1952, udskrev undervisningsministeriet en nordisk arkitektkonkurrence om skitseforslag til hospitalets ombygning og udvidelse på grundlag af betænkningens forslag. Efter at konkurrencen var afsluttet, gav finansudvalget tilslutning til, at projekteringen af vindernes forslag blev påbegyndt, og et projekterings- og byggeudvalg, som undervisningsministeriet nedsatte, har siden arbejdet med sagen og har nu mere detaljeret fastlagt rammerne for byggeriet. I dette udvalg er finansudvalget repræsenteret med 5 medlemmer.

Med prisniveauet i 1957 som grundlag regner man med, at det vil koste ca. 165 mill. kr. at opføre de nødvendige nybygninger, hvoraf bl. a. et meget omfattende central-kompleks i 14 etager, og foretage modernisering af nogle af de eksisterende bygninger. Der vil sandsynligvis gå ca. 14 år, før det udvidede og ombyggede rigshospital står helt færdigt.

Der er jo således tale om et meget beko-steligt byggeforetagende, som strækker sig over en længere årrække. Jeg har derfor ment, at det var rigtigst at fremsætte lovforslag om sagen, således at det vil være muligt for det høje ting at bedømme de årlige bevillinger på finanslovene, efterhånden som de fremkommer. I øvrigt skal jeg hen-vise til bemærkningerne, der ledsager forslaget.

Jeg skal herved anbefale lovforslaget til velvillig og hurtig behandling i det høje ting.

Ministeren for offentlige arbejder (Lind-berg): Jeg skal herved tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om elektroinstallatører*.

De gældende bestemmelser om elektroinstallatører findes dels i § 5 i lovekendtgørelse nr. 356 af 30. juli 1949 om elektriske stærkstrømsanlæg, dels i lov nr. 151 af 7. maj 1937 om tekniske installationer, der tillige omhandler gas-, vand- og sanitetsinstallationer samt kloakarbejder. Efter installationsloven af 1937 er det overladt til vedkommende offentlige værk — elektricitetsværk, gasværk eller vandværk — selv at afgøre, hvorvidt tekniske installationer inden for værkets forsyningsområde kun må udføres i henhold til autorisation fra værket. Hvis en autorisationsordning er gennemført, hvilket er tilfældet i de aller-fleste forsyningsområder, overlader loven af 1937 det endvidere til værkets ledelse efter et skøn at afgøre, om en installatør, som opfylder de gældende eksamensbetin-gelser, bør have autorisation; og under hensyn til den værkerne indrømmede vidt-gående selvbestemmelsesret på dette om-råde har det nærmest været undtagelsen, at ministeriet for offentlige arbejder, til hvem et afslag på et autorisationsandragen-de kan påklages i medfør af § 6 i 1937-loven, har omgjort værkets afslag. Bl. a. har ministeriet almindeligvis fundet det vanskeligt at kritisere værkernes skøn, når et afslag har været begrundet i hensynet til at skaffe allerede autoriserede installatører i forsyningsområdet et rimeligt arbejds-område, eller når installatøren ikke opfyldte værkets krav i de for installatører udfær-digede ordensmæssige forskrifter eller regu-lativer om, at installatører til stadighed skal have bopæl og værksted i forsyningsområdet eller i umiddelbar nærhed af dette. I den sidstnævnte situation har ministeriet dog ment i vidt omfang at burde give klagende installatører medhold, når autorisation søg-tes for et enkeltstående arbejde, f. eks. når en udenbys boende installatør var blevet lavestbydende under en licitation.

Denne ordning, hvorefter personer, hvis faglige, personlige og økonomiske forhold i øvrigt kan godtages, ikke har noget krav på at drive selvstændig virksomhed på det fagområde, hvor de er uddannet, har i de senere år gentagne gange været kritiseret,